

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 21

Uke 46 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda i Moskva, 1990. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
[-Nord-Norge-tur](#)
[-Tapt manuskript](#)

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

Nord-Norge-tur

I siste halvdel av mai ble det tur til Nord-Norge i bil med Torleif og Anne Siri, opp til Lofoten og Vesterålen. Vi kjørte kystveien oppover, og hovedveien i innlandet nedover igjen. Kort tid etter avreisen fra Os, mens vi kjørte nedover Haltdalen, uttrykte Torleif, som var sjåfør, litt bekymring for muligheten av at vi kunne havne i en trafikkulykke på veien. Men Paramananda forsikret ham om at det ikke var i vår skjebne å bli utsatt for noen ulykke under denne turen: «Det er ikke i Den Guddommelige Planen», sa han. Etter at vi hadde kjørt gjennom Trondheim fortsatte vi videre nordover til Stjørdalen i Nord-Trøndelag, hvor vi bodde hos slektninger av Torleif og Anne Siri, og Norges nasjonaldag 17. mai ble således feiret der. Neste stopp var hos venner på Innerøya ved Steinkjær. Ved Brønnøysund i Nordland fylke dro vi ut til den berømte Torghatten, som er et hull midt i et hatteformet fjell, som er blitt laget av havet for lenge siden da vannstanden var høyere enn i dag.

Dagen etter var vi innom Petter Dass' Alstadhaug, passerte de berømte fjellene «De syv søstre» og kom til Sandnessjøen. Mens vi ventet på ferge ved et fergeleie på veien, kom det en fjellrev helt ned til bilen, og det var første gang jeg så dette nesten utryddede dyret i Norge. Målet denne dagen var overnatting hos venner i Jektvik utenfor Mo i Rana, som bodde noe avsidesliggende i skogen. Mens vi bodde hos dem, fikk vi også prøvd stangfiske fra land. Jeg var heldig og fikk fast bitt på kroken, men da Torleif skulle hjelpe til med å få den opp fra vannet og fjerne kroken, glapp fisken ut av hendene hans og unnslopp ut i vannet igjen.

Dagen etter kjørte vi gjennom et enormt landskap under Svartisen, som er Norges eneste isbre i nord, og et sted kjørte vi forbi ei gruve med vakker rosa marmor som faktisk eksporteres til Carrara og er den dyreste marmoren på markedet der. Ganske morsomt at den dyreste

og mest eksklusive og ettertraktede marmoren i «marmorens høyborg» Carrara faktisk er norsk! Etter at vi hadde sett Saltstraumen, som regnes som verdens aller sterkeste havstrøm, campet vi ute i skogen i telt ved et vann. Der fant Paramananda masse bregner og lærte oss å koke suppe på disse, slik han selv ofte hadde gjort da han var unggutt i Himalaya.

Dagen etter hadde vi et stopp på Hamarøy, før vi krysset Vestfjorden med ferge fra Skutvik til Svolvær i Lofoten. Derfra kjørte vi videre til Henningsvær hvor vi overnattet i rorbu. Etter den første natta i rorbua fortalte Paramananda at han ikke hadde sovet noen ting, for han hadde sett hvordan flere langskip hadde kommet inn der i tidligere tider og slaktet ned alle de mannlige medlemmene av

Bjørn, Paramananda og Torleif i fjæra i Mo i Rana.
Foto: Anne Siri.

Øverst: Vi slår leir i skogen ved et vann. Foto: Torleif.
Over: Utsikt ved Hamarøy. Foto: Anne Siri.

Over: Henningsvær i Lofoten, med tradisjonelle fiskebåter i havna.

Under: Paramananda ser etter midnattsola ved midnatt i Lofoten. Neste side: Paramananda i snøen ved Polarsirkelen. Alle fotos: Torleif.

den fastboende befolkningen, og tatt kvinner og barn som slaver. Det var forferdelige og grusomme scener, og han hørte skrikene fra alle de vettskremte ofrene. Slike kraftige, fortidige hendelser ville 'henge' igjen på det stedet det hadde foregått og 'forurense' atmosfæren der, sa han. Liknende opplevelser kunne Paramananda også fortelle om andre steder vi passerte på denne Nord-Norge-turen.

Fra Henningsvær kjørte vi til Stamsund og videre over til Melbu og Sortland, og derfra til Stø, ytterst mot nordvest i Vesterålen. Der håpet vi å få se midnattsola, men det var overskyet ved midnatt, og vi fikk bare se så vidt litt glød over havflata i nord. Men Stø var et gammelt kultsted, og om natta i rorbua hvor vi overnattet, fikk Paramananda besøk av ånden til ei heks, ifølge ham selv neste morgen. Dette var det nordligste punktet vi kom til på turen, og etter bare ei natt der, satte vi kursen sørover igjen. Denne gangen krysset vi Vestfjorden fra Lødingen til Hamarøy, og derfra kom vi på hovedveien i innlandet. Dette gikk mye raskere enn den svingete kystveien oppover, så vi trengte ikke å stoppe så mange ganger underveis. Vi gjorde et større stopp ved Polarsirkelsenteret, som er plassert akkurat der polarsirkelen går. Utenfor var det noen større snøfonner hvor det ble tatt bilder av Paramananda i snøen, og han fortalte at han allerede på forhånd hadde sett seg selv i denne situasjonen.

Igjen ble det overnatting hos vennene ved Jektvik utenfor Mo i Rana. Der var det også kalksteinsgrotter i nærheten, dannet av underjordiske elver, så neste dag ble det derfor grottesafari på oss. Den grotta vi besøkte var helt nylig blitt oppdaget, og det var på ingen måte tilrettelagt for slik aktivitet, så vi tok oss inn for egen risiko i det stummende mørket kun utstyrt med hode- og håndlykter. Det ble både klatring og åling inn gjennom trange åpninger, for ofte å komme ut i store haller på den andre siden. Jeg gikk rett bak Paramananda som var blitt utstyrt med hodelykt, og ved et tilfelle stoppet han plutselig opp, og da jeg kom opp på siden av ham så jeg rett ned i en stor avgrunn rett under føttene våre. Vi sto bokstavelig talt på kanten av et stort stup og hvis vi bare hadde tatt ett skritt til, kunne det ha blitt det aller siste vi hadde gjort i dette livet. Det gikk en støkk igjennom meg, og vi snudde og gikk tilbake til utgangen.

Retten før vi reiste fra Jektvik og satt ved frokostbordet, begynte Paramananda plutselig å komme med mange grove beskyldninger overfor meg som var tatt litt ut av løse lufta, og ellers mye kraftig kritikk som også virket ganske grunnløs. Alle som var til stede, følte seg ille berørt og ble helt stumme. Den eneste som ikke var berørt, var meg selv. Jeg ble naturligvis overrasket, særlig fordi det skjedde i helt fremmede folks nærvær og vi var

gjester der, men ellers var det ingenting av det han sa som gikk inn på meg eller som jeg tok til meg. Noe slikt hadde aldri skjedd før i vårt forhold, og da vi satt i bilen kort tid etterpå og fortsatte vår ferd tilbake til Alvdal, uttrykte både Torleif og Anne Siri sin store forvirring og forferdelse til meg på norsk, over det som nettopp hadde skjedd. De ville vite hvorfor dette skjedde, og hvordan jeg tok det. Jeg svarte bare at jeg tok det som en test på mitt ego og på min selvtilitt, og så ble det ikke noe mer snakk om det. Alt det tette samværet med ham hadde visseilig gjort meg mye, mye sterkere enn det jeg pleide å være tidligere. Paramananda betydde så mye for meg at hvis han kom til å bli skikkelig sint på meg eller avvisende på noen måte, ville jeg ikke ha klart det. Det var noe jeg tenkte på mange ganger. Hvis noe slikt hadde skjedd, ville jeg bare spontant ha hoppet i avgrunnen der og da uten tanke på noen ting, hvis det hadde vært en avgrunn der. Så uutholdelig ville jeg ha følt det. Dette visste naturligvis Paramananda uten at jeg noen gang hadde behøvd å gi uttrykk for det. Nå opplevde jeg at han testet grensene mine. Heldigvis opplevde jeg aldri at han ble sint på meg på noen måte eller i det hele tatt irritert, og denne episoden var den eneste i vårt forhold hvor han tilsynelatende oppførte seg tilnærmet aggressivt mot meg.

Anne Siri (gravid med Sandra), og Paramananda foran grotta, like før vi går inn. Foto: Torleif Sund.

Bjørn og Anne Siri dypt inne i grotta hvor de har oppdaget en fullkomment formet is-shivalingam. Foto: Torleif Sund.

Tapt manuskript

Vi var tilbake på Shantibu den 26. mai, og bare fire dager senere stengte vi stedet og reiste til Oslo for deretter å ta fatt på flyreisen tilbake til India. Egentlig hadde vi snakket om å ta den transsibiriske jernbanen gjennom mesteparten av Sovjetsamveldet via Ulan Bator i Mongolia til Beijing i Kina, for derfra å reise videre til India. Hvordan vi skulle reise den siste biten til India, hadde vi ikke helt funnet ut av, men av en eller annen grunn ble det ikke noe mer av denne store reiseplanen. Ellers hadde Paramananda uttrykt et stort ønske, like etter ankomsten til Norge, om å besøke inuittene på Grønland. «De er et veldig guddommelig folk», sa han. Jeg undersøkte flere ganger muligheten for at vi kunne reise dit, men av en eller annen grunn ble det heller ikke noe av den reisen.

Da Paramananda pakket bagasjen sin på Shantibu før vi reiste derfra, advarte jeg ham om at han for all del ikke måtte legge manuskriptet sitt, som han hadde skrevet på under hele oppholdet i Norge, i sendebagasjen, men at

han måtte sørge for å ha dette med seg i håndbagasjen hvor han kunne ha kontroll på det til enhver tid. Men Paramananda var avvisende til dette rådet og ga meg et blick som tydelig fikk meg til å forstå at jeg ikke skulle blande meg inn i hans saker. Jeg sa da ikke noe mer, men trakk meg bare unna. Av erfaring visste jeg naturligvis at sendebagasjen alltid kunne bli borte på veien.

Vi reiste imidlertid fra Norge den 5. juni etter å ha vært her omtrent elleve måneder sammen, og med oss denne gangen fulgte også naturmedisineren Kari Ada fra Lyngseidet i Troms, som nå bodde på Røros. Hun hadde flere måneder tidligere truffet Paramananda en av de mange gangene han besøkte Torleif og Anne Siri på Os, like sør for Røros.

Igen reiste vi via Moskva i den gang Sovjetsamveldet, og denne gangen visste vi på forhånd at vi måtte tilbringe en natt i Moskva før vi kunne reise videre til India neste dag. Disse påtvungne overnattingene i Moskva var alltid litt fangepreget, hvor man ble passet på og ropt opp og holdt innelåst hele tiden. Men til forskjell fra mine reiser der tidligere, fikk vi denne gangen tilbud om sightsee-

ing i Moskva med buss, som vi takket ja til, og for første gang fikk jeg sett meg litt rundt i Moskva. Vi fikk til og med lov til å gå ut av bussen ved et par anledninger, og utenfor Kremles murer, hvor også den berømte elva Volga rant forbi, ville Paramananda ned til den for å kjenne på vannet. Vi stoppet også på Den Røde Plass, men Paramananda ville ikke inn i mausoleet for å se på det mumifiserte liket av Lenin.

Siden vi hadde bestilt billettene våre med Aeroflot helt til India, ble sendebagasjen vår ikke med oss på hotellet, men var på flyplassen helt uten vår kontroll. Neste morgen fløy vi videre til Kalkutta, som vi ankom 7. juni. Da vi skulle plukke opp bagasjen vår fra bagasjebeltet,

var Paramanandas bag med manuskriptet og mange bøker han hadde fått som gaver her og der, ikke å oppdrive – den hadde ganske sikkert blitt stjålet på flyplassen i Moskva. Vi registrerte en sak om det hos Aeroflot, men det hjalp ingenting annet enn at Paramananda til slutt fikk en liten pengesum som «kompensasjon». Manuskriptet var skrevet for hånd på bengali og ville være ubrukelig for enhver russer. Det er derfor mest sannsynlig gått helt tapt. Jeg vet ikke sikkert hva det inneholdt, men antar at det var om *baul* og kanskje mye av det samme som han snakket om til meg, og som han ba meg skrive om i framtiden. Essensielt sett er det derfor kanskje ikke fullstendig tapt likevel. Men alle diktene han skrev ble dessverre borte.

Paramananda i Moskva på gjennomreise til India. På Den Røde Plass (over); sammen med Kari Ada (høyre); foran Kreml (nede til høyre); og kjenner på vannet i Volga (under). Alle fotos: BP.

Paramananda og Anne Siri nyter utsikten ved Hamarøy i Nord-Norge, mai 1990. Foto: Torleif Sund.

Paramananda på vei ned til elven Volga for å kjenne på vannet. Kreml i bakgrunnen. Moskva, juni 1990. Foto: BP.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.